

Một chuyện có thật

Chuẩn bị kiểm tra một tiết Giáo dục Công dân! Cô vừa ban "thánh chỉ" xuống cả khối đã nháo nhào chạy loạn lên rồi. Ai bảo cô cho đề cả khối giống nhau, nếu không thể thì không khí thanh bình mọi hôm chắc vẫn còn, chứ không ồn ào loạn lạc thế này đâu.

Thế này thì thằng nào kiểm tra đầu tiên thằng đấy chết cứng, phải đi tiên phong làm hoa tiêu cho anh em mà cứu sống cả thế giới. Đứa nào cũng nhăm nhăm trong bụng rằng thế sẽ ăn chay niệm phật, miệng nam mô, mong cho lớp con không kiểm tra đầu tiên.

Nam lớp trưởng lớp văn tình nguyện chạy một vòng vào WC nữ rồi vòng ra mặt không biến sắc trước mặt đông đủ dân tình. Bí thờ lớp Nga lại hồn nhiên giơ tay xin dùng con xe cào cào của mình kẹp ba chở hai chị Hai Năm Tấn của lớp đi chơi.

Cả khối sôi sục cầu nguyện. Cả lớp văn - biểu tượng văn hoá tinh thần của cả khối rì rầm: "Cả đời con mới làm việc xấu có n lần, chúng con hứa sau lần thứ n+1 này thì chữa thôi ạ!".

Kết cục sau một tuần ăn không ngon ngủ không yên, lớp Anh dính chấu đầu tiên. Giờ lớp văn kiểm tra, cả một lũ đứng chầu chực trước cửa lớp xem đề. Lũ ngổ tào! Cô thấy "động" chạy ra, chạy không kịp. Cô xách tai được thằng Hải lớp Hóa đang thập thò, hỏi: "Cậu đứng đây làm gì?". Hải ta gãi đầu gãi tai, tìm đập thành thích. May cu cậu nhanh trí: "Dạ em cô, em muốn tặng hoa bạn Mai Hà ạ". "Vớ vẩn, hoa hoét cái gì, đang làm bài kiểm tra, mà cậu học lớp nào nhỉ, về lớp ngay". Cô chưa kịp nói dứt lời thì cả lũ đã bốc hơi sạch, sợ mất vía...

Biết đề xong về Ve Con định lúi húi dùng bút chì kim chép ra bản mà quay giun quay dế cho ăn chắc, ai dè đang hùng hục chép thì mấy đứa cười phớ lớ, chê:

- Mày làm cái trò nông dân này làm gì, cứ chép thật sạch sẽ ra giấy để sẵn dưới ngăn bàn, lúc nào hết giờ chỉ việc lấy lên đem nộp thôi.

- Khiếp, kinh thế, thế trong giờ thì biết làm gì??

- Thì cứ lấy giấy viết nhăng viết cuội gì đấy cũng được chứ sao.

Eo ôi, thôi thì cả đời con chưa làm được việc xấu nào nên hồn, một lần này thôi, tại hôm qua con mãi chat với "chồng" con muộn quá nên tối về ngủ quay ra mất chẳng biết trời trăng gì nữa...

Chuông reo, cô bước vào lớp. Giấu sẵn tờ giấy kiểm tra đã chép bài tinh tươm dưới ngăn bàn, trên bàn là tờ giấy kiểm tra trắng như bình thường. Đọc đề, những hai đề, cô đang phân chần lè. Cô nhìn mình, ôi cô hỏi đạo này phóng viên trông xanh xao thế, ồm ồm, vắng, chẳng lẽ lại nói là cứ nghĩ đến tờ giấy dưới ngăn bàn là con đủ phát sốt lên rồi.

Phải làm bài thôi. Cô vỗ vỗ tay: "Bắt đầu tính giờ làm bài":

"Họ và tên: Veconlonton

Lớp: Vờ và ăn

Đề bài: Vì sao nói công cuộc đổi mới là một cuộc cải tiến biến xã hội sâu sắc, mang tầm vóc của một cuộc cách mạng...

Bài làm:

Nói công cuộc đổi mới là một cuộc cải biến xã hội sâu sắc (chép y nguyên lại đầu bài) là hoàn toàn đúng, thật vậy:

(sau đây là nguyên xi những gì được viết trong bài kiểm tra...)

Heheh chiều nay được gặp anh Chi rồi, không biết hôm nay anh í mặc gì nhỉ, có trông ngổ ngổ như mọi ngày không?

Hôm nay lớp mình kỉ niệm đầy tháng ngày Lớp lễ " Ngày đi đất". Thì mừng năm hàng tháng là ngày đi dép, ngày này ai mà đi giày phật 5000đ, còn 11 hàng tháng là ngày đi đất, nóng quá cả lớp bỏ tiết giày dép ra chất đóng lại, rồi xăn quần bắt lợn chạy lung tung tầy khắp hành lang, mấy thằng con trai lớp Lý hóng hớt đứng ra chép miệng thờ dài: " Thế mà người ta bảo con gái lớp vẫn đi nhẹ nói khẽ cười duyên." Mà kể ra lớp mình làm quả đồng phục dép tổ ong cũng đẹp ấn tượng nhất quả đất, đỉnh của điểm lắm chứ bộ. Nếu mà đúng như có người nói: " Vẫn là người" thì không hiểu lớp mình sẽ được xếp vào loại gì đây nhỉ??? Hic hic...

Thằng Đức rên rĩ khùng khiếp trước giờ vào học, nó mới cất lời thôi mà cả lũ con gái đã biến sạch, rốt cuộc chỉ còn mỗi con PLinh đang đau tai nghễnh ngãng ngồi lại trong lớp. Đúng là Đức có khả năng giải tán đám đông kiệt xuất, hay là mày hát lên vài câu nữa đi để giải tán luôn cả cô nữa, cho tao lấy tờ giấy dưới ngăn bàn, ô la la cổ lên Đức.

Con PLinh đang quay xuống nhìn tao cười hí hí, trông mặt nó liếc ngang liếc dọc trông rất xảo trá, định giờ trò gì ra hả. Cô đang đi đến góc đằng kia của lớp, chắc tao phải rút tờ giấy lên quá, nhưng mà tao sợ lắm, tim tao đập như muốn nhảy chachacha tung tung ở ngoài rồi đây này, cảm giác của một kẻ xấu khi làm việc xấu lần thứ n.

Hình như cô hơi lơ là, à mà không, cô đang định đi đi lại lại qua chỗ tao, nhìn ngó, ô kìa cô nhìn tao, tao nhìn lại cô, nhe răng xỉ ra mà cười, trông mặt mình có giống người vô tội không nhỉ? Không hiểu nếu bây giờ cô tự nhiên nổi hứng lật bài của tao lên thì sao nhỉ? Khùng khiếp! Eo ôi không dám nghĩ tiếp nữa.

Từ nãy đến giờ tao ngồi viết hùng hục, rất nhiều đứa đang nhìn tao với ánh mắt khâm phục, lại còn xì xào : eo ôi con Phương làm bài nhanh thế? Đâu mà, ngược quá, thôi tao làm chậm chậm đi vậy, giả vờ ngồi nhìn lại bài một chút, rồi lăm nhăm trông rất giống người có học bài.

(Bài kiểm tra bị gián đoạn vài phút)

Hôm nay trời nắng đẹp, tao còn nhớ bản tin dự báo thời tiết tối qua đã đưa tin, gì nhỉ: " Đêm không nắng, ngày không sao", chí lí quá. Thảo nào cô đang ra cửa sổ ngắm nhìn xuống hàng bằng lăng tím ngắt, trông lãng mạn cực kì luôn.

Trời mùa gần hè lá rụng xào xạc, nai thì không có nhưng ngay tại đây có một con nai tên Minh Phương đang nhìn cô lo sợ. Mà sao hôm nay trông cô trẻ ra đến mấy tuổi nhỉ, xem nào tóc thả ra bồng bênh, tai đeo một đôi khuyên tai vàng lóng lánh, huhu thế mà cô lại sắp về hưu rồi, cô về hưu thì lấy ai múa điệu Thái cho mình xem nữa...

Cô quay sang nhìn đồng hồ và bảo: " Còn mười phút thôi". Chết tao làm sao mà rút tờ giấy lên được bây giờ, huhuhu.

Còn nhớ chuyện tiết giáo dục lần trước, cô giảng về sinh đẻ kế hoạch hóa gia đình, cho số liệu trẻ em sinh ra trong một đơn vị thời gian trên Trái Đất, Linh Bi nghe không rõ quay sang hỏi thằng Duy An:

- Duy An, một giờ để được bao nhiêu em bé?

Duy An trả lời ngay:

- 1800 em bé.

Một câu chuyện đáng được truyền tụng cho muôn đời về kế hoạch hoá gia đình. Choáng váng! Một mô hình xã hội phát triển

Trùi ui sắp hết giờ rồi, chán quá, lại còn hết tiền nữa chứ, haha chiều nay đi lấy nhuận bút, hết những ngày tháng sống thoi thóp, ăn không khí uống tinh thần, ăn no béo khoẻ rồi con hứa sẽ chịu khó học hành chăm chỉ, chứ thế này thì khổ quá, nãy giờ phải vận dụng chất xám có kém gì học bài đâu, hic, thà học còn hơn (!)

Ui, cô đang ra ngoài nói chuyện với cô thư viện thời cơ ngàn năm có một đến rồi, rút tờ giấy lên thôi..."

Vừa kịp lúc Re e e e e ng, chuông reo hết giờ! Phù...!

Lạy Chúa tha tội!